

градена! Тракия е на кракът! — Враца спи... София хабери нѣма... Тракия тлѣ въ погасения бунтъ. Измамени сме... Погубени сме... (Внезапно дига чело, решително). Ала нѣма да се дадемъ мърцина! За единъ нашъ — десетъ тѣхни ще паднатъ! (Къмъ Войновски). Не се ли вижда още пратеникътъ отъ Вратца?

Войновски (сваля бинокъла отъ очитѣ си, въздъхва). Нѣма... може и да не се върне вече...

Ботевъ (скача буйно). Кжде е възстаналиятъ робъ? Кжде сж тия, които ни чакаха съ отворени обятия? И ние дойдохме за тѣхъ кръвта си да лѣемъ! А братъ отъ нѣма

отъ чум
раненитѣ
ще ти д
челото, и
главата).

ми Кири

Во

нени. за

Бо

(Тихо сви

(Едн

грабватъ

Бо

Ов

изъ дола

Той иде

(Бот

да пнятъ).

Икс

Веселете

агнета...

хранимъ

на западъ

бранници),

вече се вт

(Весе

задъ скалитъ, пристигатъ групи възстаници, съ тѣхъ и овчарьтъ)

Овчарьтъ. Дойдохъ за агнетата...

Ботевъ. Какво?

Овчарьтъ. Да ми платите агнетата...

Ботевъ. Агнетата! Боже мой, и азъ съмъ дошелъ народъ да освобождавамъ! По-добре да не съмъ се раждалъ! (Изважда кисията си и я хвърля на земята). Народе, народе мой... Кой те въ тази робска люлка залюлъ... (Обръща се и вижда какъ малкото овчарче се мъчи да пълни една пушка, усмихва се). Bravo, младий юнако... Ти разведри сърдието ми. (Овчарьтъ изчезва задъ скалитѣ). (Обръща се внезапно къмъ хората си).